

1900-09-07

AFSENDER

Olivia Holm-Møller

MODTAGER

Thora Constantin-Hansen

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Dateringsbegrundelse:

Datering i brev

Afsendersted:

Ågård

Omtalte personer:

Valdemar Brücker

Arkivplacering:

Holstebro Kunstmuseum

DOKUMENTINDHOLD

Olivia Holm-Møller takker ja til en plads hos Thora Constantin-Hansens moster og beklager, at hun har været lang tid om at beslutte sig. Derudover fortæller hun om sin "tandpine".

TRANSSKRIFTION

Aagaard d. 7/9 1900

Kære Thora Constantin-Hansen!

Skønt jeg er taknemmelig og rørt over Tilbudet om Plads hos Deres Moster, har jeg dog tøvet saa længe, fordi jeg alligevel ikke kunde bestemme mig.

Aa De! jeg er vist forfærdelig urimelig, men jeg vil alligevel sige Dem, hvorfor jeg har tøvet. Jeg synes, at jeg saa alligevel ikke blev fri for alle Hensyn, naar jeg kom til et Sted, hvor nogle vidste det allermindste om mig - el. rettere, jeg synes, jeg var mest uafhængig, naar jeg kom et Sted, hvor ikke én vidste en smule om mig, og hvor jeg derfor kunde blive fri for at tale om noget til nogen. Se derfor var jeg bange for at komme til en Menneskekender, som jeg antager, Deres Moster er. Fornuftige Mennesker siger, jeg skal skynde mig at sige Tak, selv synes jeg det ogsaa i lysene Øjeblikke, og i et saadant siger jeg nu Tak til Tilbudet.

Der er et rigtigt passende Navn De gav Sygdommen, Tandpine er det, og den ene Tand efter den anden blir angrebne, altsaa skal den ene Tand efter den anden trækkes ud - med en lykkelig Haand skriver De. Men naar nu det er en aandelig Sygdom og "Tænderne", der skal bort, maaske er Troen paa Gud og paa Mennesker eller noget andet af det dybeste og mest værdifulde man har, er det da saa underligt, at det gør ondt - saa helt forfærdeligt ondt, og at Tanken om denne forestående "Tandudtrækning" lægger et saa knugende Tryk over mig bestandig, saa al min Vilie og Kraft gaar med til bare at bevare Skinnet af Glæde.

Men Tænderne maa jo ud, de har været angrebne

i flere Aar, og der er vel egentlig ikke stort tilbage af dem. Men er det ikke underligt at Sygdommen kulminerer her i Aagaard, dette forunderlig lyse, friske og sunde Sted, som jo slet ikke passer for Sygdom. Jeg tror næsten, Brycker kunne plumbere Tanden, men det holder jo alligevel ikke, saa hellere faa den ud naar engang jeg træffer en Specialist paa det Omraade, maaske en saadan findes i Kbh., jeg længes efter det, men jeg har endnu aldrig truffet en saadan. Naar det er overstaaet, blir det vist værd at leve. - De ser, jeg tror paa, at Pinen faar Ende! Kære Thora, De skal slet ikke tænke mere paa hvad jeg skriver, jeg trængte bare saadan til Luft og saa gik det ud over Dem, De er jo saa langt borte og vil forhaabentlig aldrig minde mig om, hvad jeg her skrev.

De skal ikke være bange for, at jeg ikke kan taale Aagaard det tror jeg, jeg kan. Aagaard vil altid staa for mig som det lyseste, jeg kender, vel ogsaa fordi jeg selv her har været særlig mørk. - Nu Tak for alt godt!
Deres heng. Olivia Holm Møller

dagene d. 7/9 1908.

Kære Thora Constantin-Hansen!

Skint is luknemodig og vist over tiltrædet om
Plads hos Deres Møde, har is dog været saa længe,
fordi is alligevel ikke kunde beslutte mig.
Ja de! is er vist forfærdelig usikkert, men jeg vil
alligevel sige Dem, hvorfor is har lovet. Jeg syntes,
at is sandsynligvis ikke blev fri for alle Hensyn,
naar is kom til et Sted, hvor nogle vidste det
allemindste om mig - et eller, is syntes, is
var mest uafhængig, naar is kom et Sted, hvor
ikke en vidste en Smule om mig, og hvor is
derfor kunde bli fri for at tale om noget
til nogen. Is derfor var is bange for at komme
til en Menneskekreds, som jeg antog, Deres Møde
s. Fornuftige Mennesker siger, is skal skynde

Deris huy. *Olinia Holus Möll.*